

[Oluf Pedersen.]

Allerede dengang man i den grundlovgivende Rigsdag var inde paa Kravet, erkendte man fra alle Sider det, som man ogsaa har berørt her, at det vigtigste var det parlamentariske Ansvar, som Regeringen havde, men man var ogsaa inde paa, at det var ikke tilstrækkeligt, det var ogsaa nødvendigt, at der var en juridisk Ansvarlighed. Og naar Løfteparagraffen ikke er opfyldt, ja, saa kan man trøste sig med, at allerede i den grundlovgivende Rigsdag var der Folk, som sagde, at det vilde sikkert være mange Aar, inden man fik Løftet opfyldt, idet man henviste til, at saadan var det i de andre Lande, hvor man for adskillige Aar siden havde faaet en Grundlov med samme Løfte uden at faa det opfyldt.

Der er imidlertid her i Danmark gjort mange Forsøg paa at faa dette Løfte opfyldt, og sidst er der, som der ogsaa staaer i Bemærkningerne og er sagt af Ordføreren for Forslagsstillerne, vedtaget en Lov her i Folketinget om Ministrenes Ansvarlighed. Der er det mærkelige ved det, at Baggrunden for, at Lovforslaget ikke blev gennemført i Landstinget, var de særlige Hensyn, som det daværende Højre mente, man maatte tage til Estrups Provisorier, som man ikke ønskede forudt i den nye Lov. Dette særlige Forhold, som hindrede en enstemmig Vedtagelse af en Ministeransvarlighedslov, er væk i Dag, det vil sige, at man i Virkeligheden i Dag skulde kunne enes fra alle Sider om Gennemførelse af en Ministeransvarlighedslov, de Konservative er jo blevet demokratiske, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen var inde paa.

Fra flere Sider er det sagt, at der ikke siden 1910 har været rejst Krav om en Ministeransvarlighedslov. Dette er ikke helt rigtigt; jeg henviser til, at under Debatten om Arendrup-Sagen i 1930 blev der af Retsforbundet stillet Forslag til en Dagsorden her i Folketinget, som krævede en Ministeransvarlighedslov gennemført; der er dog altsaa nogen, som har savnet en saadan Lov i den forløbne Tid.

Saa vidt jeg kan se, er det foreliggende Lovforslag en Afskrivning af det Lovforslag, som blev vedtaget i 1910. Fra vor Side er vi principielt Tilhængere af en Ministeransvarlighedslov, men jeg maa dog sige, at Lovforslaget, saa vidt jeg kan se,

baade er for langt og noget for uklart til, at det kan gennemføres. Jeg henviser f. Eks. til § 1, hvor 1ste Stykke er udmærket, men hvor 2det Stykke muligvis giver Ministeren et for stort Ansvar.

Det har sin Værdi at faa gennemført en Ministeransvarlighedslov, og saaledes som Lovforslagets §§ 7 og 8 er affattet, hvilke Paragraffer jeg kan give min Tilslutning, forekommer det i alt Fald mig; at der vilde have været Mulighed for at bremse visse provisoriske Love, som er gennemført i den senere Tid — jeg henviser her til Landbrugsministerens Provisorium af 28. Oktober 1935. Det hedder nemlig i Lovforslaget, at provisoriske Love kun kan gennemføres, naar det er særdeles paa-trængende; det nævnte Provisorium, mener jeg, var ganske unødvendigt. Selvfølgelig vil man ogsaa kunne ramme en Lovgivning som den, der i sin Tid blev gennemført af Estrup, men en saadan Lovgivning er der vel ikke nogen, der har Lyst til at tage op igen.

Naar man har afvist Det frie Folkepartis Lovforslag, er det ikke med den Begrundelse, at det ikke er godt nok eller klart nok, men under Hensyn til, at der skal vedtages en ny Grundlov. Dette giver mig Anledning til at spørge, om der er nogen, som har tænkt sig, at der ikke i den nye Grundlov skal være en Bestemmelse om en Ministeransvarlighedslov, jeg har hidtil ikke fra nogen Side hørt noget om, at det var Meningen, at denne Paragraf skulde udgaa, men hvis der ogsaa i den nye Grundlov skal staa et Krav om en Ministeransvarlighedslov, kunde man lige saa godt gennemføre det Lovforslag, som foreligger her i Dag. De Ting, der kan blive berørt af den nye Grundlov, er Spørgsmaalet om Tiltale og Paadømmelse; men selv om man ændrer Grundloven paa dette Omraade, mener jeg ikke, det kan være nogen Hindring for i Dag at gennemføre en Ministeransvarlighedslov.

I Henhold til Grundloven kan Tiltale mod en Minister kun rejses af Kongen og Folketinget. Jeg kunde tænke mig Muligheden af at finde en saadan Form, at en Ministers Ansvar blev bedømt rent sagligt, uden at man betragtede det som en rent politisk Handling. Og med Hensyn til Paadømmelse har Regeringen i sit Forslag